SENTINELA

ANUL III, Nr. 39
13 Septemvrie 1942

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

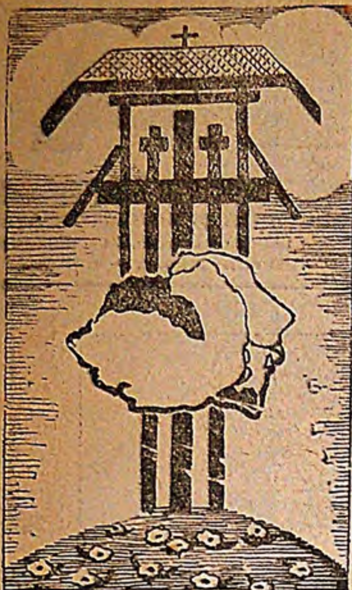
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — București
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

România după doi ani de conducere rodnică și glorioasă

La 6 Septemvrie, împlinindu-se doi ani dela urcarea pe Tron a M. S. Regelui Mihai I și a luării conducerii Statului de către d-l Mareșal Ion Antonescu, Țara întreagă a sărbătorit cu mare însuflețire acest eveniment. Peste cuprinsul Patriei steagurile au fâlfâit cu mândrie, iar gândul tuturor Românilor s'a înălțat către cer, rugând pe Dumnezeu să dea viață lungă și fericită iubitului nostru Suveran și gloriosului Mareșal. Deasemenea aliații noștri au salutat cu bucurie această aniversare, arătând marea contribuție a armatei române, de sub comanda Mareșalului Antonescu, în cruciada contra bolșevicilor.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Scrisoare

Prietene:
Iți scriu din depărtări, din țară nouă
Unde aceleași dimineți și-aceeași rouă
Ca'n lunca noastră'nveselește firea
Prietene! Ce scumpă-i amintirea!
Iți scriu din depărtări, de unde bate tunul
Ne potopește dorul, dar moartea pe niciunul
Ne lăcrimează ochii când suntem la un loc
Și când vreun plic deschide miros de busuioc.
Aici unde ne poartă un cuget dârz și treaz
Aici în tundra'ntinsă cât un imens izlaz,
Aici icoana Țării ni-i scumpă și curată
Ca holda de secară, sau cea mai mândră fată.
Doar luna e aceeași tot blândă și senină
Doar munții'n înălțime se'nchină și suspină.
Găsim frăția dulce în scutul unei stânci
Și n'are preț o piatră mai mare ca atunci!
Prietene:
Nu ura ne-a mânat. Ne roade alt necaz
Și alte căi ne face să fim azi în Caucaz!
Ne chiamă aici credința îngenunchiată greu.
Ne batem pentru Cruce și pentru Dumnezeu.

Sold. t. r. ACHIMESCU GH.

După doi ani de guvernare

(Din cuvântarea d-lui profesor Mihai Antonescu)

Cu prilejul împlinirii a doi ani de guvernare a regimului Mareșalului Antonescu, d. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, a făcut la posturile noastre de radio-emisiune, următorul expozeu:

Români,

La capătul guvernării de doi ani a Mareșalului Antonescu, Guvernul Țării înfățișează opera Mareșalului și propria sa strădanie din tot acest popas sfâșietor și sfânt al încercărilor, luptei și desrobirei noastre.

Istoria de mâine va judeca sbuciumul și împlinirile de azi. Istoria singură.

Infățișarea înfăptuirilor Guvernului nu țintește deci să arate Țării nici judecăți premature, nici înfăptuiri pe care numai istoria le poate cântări.

Dar avem datoria să slujim pe Mareșalul Antonescu, înfățișând Românilor, simplu și credincios strădania regimului său de doi ani.

Opera Mareșalului Antonescu nu este o simplă administrație.

Mareșalul Antonescu nu a guvernat în timp de pace și în împrejurări obișnuite.

Mareșalul Antonescu a luat la 6 Septemvrie 1940, pe umerii lui de soldat, destinul unui Neam și al unui Stat, în clipa cea mai sfâșietoare a trăirei noastre.

Granițele ne erau prăbușite și valuri de Români alungați peste trupul Țării.

Sufletul Neamului era frământat și stins.

Statul era desorganizat.

Plăteam scump ani de întuneric.

La graniță ne pândeau primejdii de cotropire.

Ceea ce trebuia să înfăptuiască Mareșalul din primul ceas era nu numai să salveze Statul, dar și să scoată din ruinele trecutului temelii din vieață pentru siguranță și viitorul nostru de totdeauna.

D-l Prof. Mihai Antonescu, arătând înfăptuirile rodnice al Guvernului în toate ramurile țării, a spus următoarele despre armată:

Armata este aceea care a dat Neamului nostru sub regimul Mareșalului Antonescu cea mai mare contribuție națională.

Ei îi datorăm ordinea, desrobirea și onoarea noastră.

Din primele ceasuri, Conducătorul și-a închinat acțiunea lui reorganizării Armatei, înzestrării cu mijloace moderne de luptă, reorganizării producției de armament, echipamentului și aprovizionării.

Pentru a-și împlini rostul său istoric, Armata a fost sprijinită cu toate mijloacele de care a dispus Statul.

Comenzile de material au atins în ultimii doi ani 130 miliarde lei, reprezentând 70% din totalul comenzilor de înzestrare a Armatei dintre anii 1928—1940: deci, în doi ani s'au comandat materiale mai mult decât dublul comenzilor din cei 12 ani precedenți.

Pentru instrucția Armatei s'au înființat centre de instrucție pentru toate armele.

Au fost reorganizate școlile de ofițeri activi.

Au fost trimiși ofițeri la stagiu în armata germană și s'au trimis în Germania tineri pentru a urma școlile de ofițeri activi.

Liceele militare au fost reorganizate.

Armata a fost echipată.

Statul a cheltuit pentru invalizii, orfani și văduve de războiu suma de lei 154.205.588.

S'au plătit ajutoare militare pentru familiile mobilizaților, începând dela 1 Februarie 1941, în valoare de lei 5.218.589.837.

Pentru spitale militare, răniți, etc., s'a dat suma de 402.553.448 lei.

S'au făcut investiții de 768.584.000 lei și plăți de rechiziții în valoare de lei 186.352.000 lei.

Pensiile militare și ajutoarele plătite dela 1 Aprilie 1942 s'au ridicat la suma de 965.850.000 lei, pe lângă ajutoarele date ofițerilor și subofițerilor la care a contribuit Casa Oștirii cu suma de lei 1.327.556.530.

S'au creat dispensare de garnizoane.

S'a mărit atelierul de confecțiuni al Armatei.

S'a mărit alocația de hrană a militarilor și s'au acordat alocații de hrană și funcționarilor civili ai Armatei.

Două căminuri noui pentru ofițeri au fost create. De asemenea, Eforia Ostășească și a Invalizilor.

Alocația de hrană a trupei a fost sporită.

Aprovizionarea și producția pentru Armată au fost complet reorganizate.

Armata și-a dat concursul la executarea muncilor agricole și la acțiunea de aprovizionare.

S'au acordat pentru agricultură, mobilizări pentru lucru și scutiri de concentrare la 184.308 persoane; pentru industrie la 157.684 persoane și la 141.433 de funcționari și agenți administrativi.

Activitatea de investiție pentru opera de înzestrare a Armatei și pentru producția siderurgică a fost de asemenea intensificată.

Producția siderurgică a Țării a sporit cu 50% față de cea normală: din aceasta 38% a fost absorbită de Armată și 62% de economia națională și de comerț.

Armata și-a făcut datoria față de Neam și față de istorie. Nicio jertfă nu este prea mare pentru oștirea noastră. Opera de înzestrare continuă.

D-l vicepreședinte al Consiliului a sfârșit cuprinzătoarea sa cuvântare cu următoarele însuflețite cuvinte:

Români,

Acestea sunt înfăptuirile guvernării Mareșalului Antonescu.

Prin cele mai grele încercări și cu poveri istovitoare Guvernul Mareșalului Antonescu, a încercat să-și facă datoria de a asigura Neamului ordine și muncă, în timp ce Armata desrobitoare, sub comanda Mareșalului, ne-a redat onoarea și pământurile strămoșești. Strădania aceasta n'ar fi putut fi înfăptuită fără sprijinul Armatei, căreia Mareșalul Antonescu i-a închinat toată credința și geniul său militar.

Fără jertfa ostașilor, care au apărat pământul Țării și i-a asigurat liniștea, nimic n'ar fi putut fi realizat în ordinea administrativă internă.

De aceea, Guvernul Mareșalului Antonescu își închină azi recunoștința lui eroilor căzuți, invalizilor noștri, orfanilor și văduvelor războiului, care ne-au dat suferința lor pentru biruința noastră.

Credința noastră întovărășește în această clipă cu devotament și gratitudine pe ostașul Patriei care continuă să-și facă datoria, slujind istoria noastră.

Guvernul Mareșalului știe de asemenea că n'ar fi putut înfăptui nimic dacă conștiința sănătoasă a ării nu i-ar fi înțeles și urmat strădania.

Dar Neamul nostru a înțeles că Mareșalul Antonescu adună și concentrează în ființa lui, în misiunea lui istorică și în marele său crez de român, toată întruparea destinului nostru.

De aceea Guvernul Mareșalului Antonescu, exprimă tuturor, tineri și bătrâni, mulțumirea sa pentrucă au sprijinit opera Mareșalului, țărănimii, orășenilor noștri, muncitorilor trudiți și tuturor elementelor producției românești, care ne-au ajutat să ne facem datoria.

Aceeași recunoștință o închinăm funcționarilor Statului, oricare le-ar fi rangul, fiindcă ei au dovedit că știm să ne purtăm poverile în deplină ordine și prin muncă sănătoasă.

Dar mai presus de orice, și înaintea tuturor, Țara și Guvernul datoresc recunoștință Mareșalului nostru, care cu geniul său creator și cu puterea lui de îndârjire nebiruită, a înfruntat toate piedicile și a stat zid de reazem în aceste ceasuri grele, îndrumându-ne vieața.

Guvernul țării are conștiința că n'a putut înfrânge toate greutățile.

In acest ceas de spovedanie curată a muncii noastre de zi și de noapte, am

datoria însă să spun Țării, că noi toți, cei cari în Guvern slujim credința și răspunderile Mareșalului, am făcut tot ceea ce omenește se putea înfăptui în aceste timpuri grele.

Dacă munca nu este o sclavie oarbă și dacă adevărul nu este o simplă închipuire, este cu neputință ca Românii de pretutindeni să nu-și dea seama că a guverna azi, în aceste timpuri de zbucium sfâșietor, nu este un privilegiu.

Zi și noapte lângă Mareșal — și în timp ce Mareșalul ducea oștile noastre la biruință — aci, am încercat să facem totul pentru a împlini nevoile, pentru a mângâia durerile, pentru a răzbuna așteptările.

Sunt printre noi oameni cari, pentru a servi pe Rege și pe Mareșal, și-au stins în ei orice bucurie a vieții, pentru a nu păstra de cât mândria aspră de a sluji Patria.

In pragul celui de al treilea an de guvernare a Mareșalului, Guvernul Țării închină toată strădania lui tânărului și curatului nostru Rege, care este geana de lumină prin care privesc toate nădejdile noastre.

Tineretului pentru care se varsă sângele ostașilor, pentru care se sting lacrimile mamelor și ale soțiilor celor plecați la luptă;

Tineretului pentru care trebue să zidim o istorie nepieritoare, lui îi închinăm mândria datoriei împlinite, cu convingerea nestrămutată că el va putea înțelege și va sluji crezurile de azi și de mâine ale acestui Neam.

Fiindcă nimic și nicio putere de pe lume nu va putea să abată Neamul Românesc dela drumul viitorului său.

Două mii de ani am stat aci strajă pe pământuri care ale noastre au fost și ale noastre vor fi, în Carpații în care gemetul suferinței ne-a ridicat pe creste, la Dunăre și Marea-Neagră, unde ne-am doinit de atâtea veacuri dorurile și unde totdeauna am știut a păstra puterea sângelui nostru.

Uniți în jurul Tronului, slujind crezurile românești de totdeauna, urmând pe Mareșalul desrobirii românești, nu vom putea niciodată trăda nici legile sfinte ale pământului nostru, nici împlinirea datoriilor Patriei.

Românilor de pretutindeni, în pragul celui de al treilea an al Domniei Regelui Mihai I, în răsăritul celui de al treilea an al misiunii istorice pe care o împlinește Mareșalul, Guvernul Țării le mărturisește azi credința nebiruită în dreptatea noastră și în biruința luptei pe care o ducem.

Trăiască România!

Trăiască Regele și Dinastia noastră!

Trăiască Mareșalul desrobirii românești!

M. S. Regele Mihai I

Proclamația Mareșalului-Conducător către Țară

D-l Mareșal Antonescu

ROMANI,

Se împlinesc doi ani de când destinul zbuciumat al Neamului nostru mi-a pus pe umeri povara grea a celui mai încercat ceas istoric.

Pământul Țării, Statul însuși, temeiurile morale ale existenței noastre, erau atunci zdruncinate.

Ne prăvălisem drepturile și demnitatea.

Armata era umilită de o înfrângere nedreaptă și vântul vrajbei cuprinsese totul.

Trecând prin încercările cele mai neobișnuite: prin cutremure, prin frământări nedrepte, prin ierni năprasnice, prin secetă, și purtând un războiu greu, am izbutit să străbatem cu onoare și încredere popasul greu al celei mai cumplite încleștări pe care a cunoscut-o vreodată istoria lumii.

Mă înfățișez azi din nou înaintea voastră, având conștiința că n'am desonorat cuvântul pe care l-am dat Neamului la 6 Septemvrie 1940, atunci când am făgăduit să redau Țării onoarea și desrobirea, să șterg petele neiertătoare ale trecutului și să îndrept Neamul cu un suflet nou spre noi destine.

In fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața voastră, Români, mărturisesc gândul meu de închinare creștină, pentrucă Dumnezeu m'a învrednicit să pot conduce la Răsărit lupta de desrobire a pământurilor românești și am putut recâștiga numai într'un an dela fărîmarea lor, pământurile strămoșilor și duce lupta împotriva dușmanilor civilizației și ai liniștei noastre.

Această desrobire a pământului strămoșesc este cea mai mare faptă pe care a putut-o împlini pentru istorie, generația noastră spălând greșelile trecutului și propriile sale greșeli.

Fiindcă nu există nimic mai sfânt pentru un popor decât onoarea și datoria de a-și apăra pământurile.

Armatei desrobitoare, eroilor risipiți pe pământurile Moldovei, până dincolo de Nistru, și vitejilor noștri ostași care duc încă povara zdrobitoare a istoriei noastre, și prin sângele lor zidesc, zilnic, drepturi noi pentru Patrie, Neamul le datorește această împlinire.

De aceea, în pragul celui de al treilea an al domniei Regelui Mihai I, și al guvernării mele, cer Neamului să-și închine toată strădania pentru a purta cu vrednicie mai departe răspunderea unui războiu greu; și îi mai cer să poarte toată recunoștința Armatei desrobitoare și urmașilor celor care au căzut.

In încleștarea de azi a lumii, în războiul cumplit pe care trebue să-l trăim, se întemeiază noi așezări la care Neamul nostru trebue să-și aducă toată contribuția lui de sânge, de jertfă și de onoare.

Fiindcă nu se poate împlini nimic fără luptă. Așezările de mâine trebue să ne găsească vrednici.

In această luptă pe care o purtăm pentru propriile noastre pământuri, pentru vieața noastră de mâine, pentru a ne apăra credința și legea, familia și averea, împotriva întunericului din răsărit, noi nu suntem singuri.

Luptăm alături de cea mai puternică Armată din lume, de Armata Marelui Reich Național-Socialist German și de aliații săi; și ne rezemăm vieața și onoarea pe puterile Axei, lângă care am început războiul pentru desrobirea pământului și pentru civilizație.

Acest războiu este propriul nostru războiu, fiindcă 4 milioane de locuitori ai Regatului și pământurilor bătrânei noastre Moldove ne fuseseră cotropite de năvala sovietică.

Dacă nu ne-am fi rezemat ființa națională pe alianța Germaniei și a Italiei și dacă Marea Armată Germană n'ar fi stat chezășie a libertății pământului nostru, am fi fost de mult zdrobiți sub năvala hoardelor din răsărit care pândeau ceasul distrugerii noastre și a Europei. Acesta este adevărul.

Urmând legile de onoare ale războiului, noi nu ne-am despărțit de soldații germani, care au luptat umăr la umăr, pe pământul Moldovei; și la darul de sânge al soldatului german pentru pămâturile românești, urmăm cu datoria noastră de sânge.

Acest războiu este tot ceea ce a fost mai aprig vreodată pentru Neamul nostru și pentru toate popoarele.

De rezultatul acestui războiu depinde soarta civilizației.

De aceea, cer tuturora să înțeleagă răspunderea aspră a acestor ceasuri care trebue să apese greu nu numai pe trupurile tinere ale celor care luptă, ci și pe sufletul și puterile Neamului întreg.

ROMÂNI,

Războiul, cu toate încercările lui cu toate durerile, cu toate poverile lui, nu ne-a împiedecat să ne facem datoria atât față de Țara rămasă în pace, cât și față de pământurile desrobite de brava noastră Armată.

Basarabia și Bucovina au fost reorganizate.

Judecați înfăptuirile guvernului, care vă vor fi înfățișate pentru a vedea că n'a rămas nimic în vieața națională, în care strădania noastră să nu fi trudit zilnic faptă nouă de muncă, voință, nebiruită de ordine și de înălțare.

Am făcut pentru agricultură tot ceea ce am putut.

Dar iarna grea și un an de secetă ne împiedică să culegem roadele unei neînchipuite strădanii.

Trebue ca toți să privim cu îmbărbătare și această încercare a destinului și, de pe acum, să punem chibzuință și măsură zilnică în nevoile noastre, pentru ca nimeni să nu sufere și Armata să poată să-și continue datoria de a ne apăra.

Am ținut producția românească și munca fabricilor noastre cu toate greutățile războiului.

Ne-am străduit prin măsuri de aprovizionare și prin sporirea salariilor să ajutăm pe muncitori.

Iar prin politica de credite și prin importuri de materii prime să înlesnim pe producători.

Am sporit salariile și pensiile și am făcut tot ceea ce în împrejurările grele de azi s'a putut împlini pentru ofițeri, magistrați și funcționari.

Școalei i-am dat toată grija și am închinat toată strădania pentru sprijinirea copiilor trudiți ai satelor și orașelor noastre și pentru formarea sănătoasă a unui tineret care trebue să-și facă datoria de a se pregăti cu credință și disciplină, cu muncă și ordine pentru poverile viitorului.

Am făcut totul, pentru ca să sprijinim pe invalizii, orfanii și văduvele Sfântului nostru Războiu și vom face încă tot ceea ce poruncește dreptatea și recunoștința noastră.

Am continuat cu îndârjire opera de românizare și de izgonire din drepturi a celor care cotropiseră bogățiile noastre și care au rămas străini de sufletul poporului nostru.

Am ajutat, atât prin opera socială cât și prin înzestrarea spitalelor, o așezare nouă a sănătății poporului român și n'am crutat nimic pentru opera sanitară.

Am readus în patrimoniul Statului bunuri și despăgubiri valorând câteva miliarde, făcând în parte judecarea

(Continuare in pag. 4)

In pragul anului al treilea de domnie

La 6 Septemvrie s'au împlinit 2 ani de când România se află sub domnia Majestății Sale Regelui Mihai I și sub oblăduirea înțeleaptă a d-lui Mareșal Ion Antonescu.

Doi ani de când iubitul și tânărul nostru Suveran s'a urcat pe tronul regesc, într'un moment când văzduhul lumii tresalta de tunete și fulgere, iar viscolele se abătuseră și pe la noi, clătinând din temelie scumpa noastră țară.

In cel mai greu ceas istoric, neînfricatul comandant de oști, trimis de o zodie norocoasă, a luat de mână pe tânărul rege și cu încredere nesdruncinată în steaua noastră izbăvitoare, s'au așezat la cârma vasului în furtună, pentru a-l aduce la țărm.

Deapururi, în cartea Neamului Românesc se va păstra acest tablou minunat, neînchipuit de mișcător: făptura de arhanghel a vlăstarului regesc, simbol neîntinat al nădejdilor viitoare, lângă făptura hotărîtă a încercatului ostaș, ruptă din sufletul și sfânta brazdă românească, pentru a se pune chezașă astăzi a drepturilor strămoșești.

Și corabia țării a trecut peste prăpăstii de ape și zguduiri de uragan și nu s'a scufundat; ba, încă plutește astăzi mai semeață, mai luminoasă, cum n'a fost niciodată.

Cel dintâiu gând al Mareșalului a fost să redea Monarhiei, toată cinstea și importanța ei istorică, fiindcă ea înfățișează pentru Neamul nostru temelia unității naționale și înțelesul continuității noastre în vreme.

Toate câte s'au petrecut și înfăptuit în acești doi ani grei, plini de mari evenimente, le știm cu toții.

Am simțit sbuciumul umilinții nedrepte lovind ca un ciocan în sufletele noastre de români; am nădăjduit în Dumnezeu și în conducători și am trăit să vedem prăbușirea hoardelor dela răsărit și izbânda tot mai glorioasă a soldaților noștri.

In tot acest timp, dela Mareșal la soldat, dela ministru la cel mai umil cetățean, n'am încetat să arătăm aceeași dragoste către Suveran și Monarhie.

In toate ocaziile, Majestatea Sa a putut să vadă cât de nețărmurită e dragostea poporului român pentru Suveranul Său.

Niciun alt vlăstar domnesc n'a avut parte de o mai mare dragoste din partea supușilor.

S'a născut și a crescut în mijlocul nostru.

Camarazii Lui de școală au fost fii de români din toate straturile sociale și ani dearândul El a vizitat toate plaiurile țării, a cunoscut sfințenia mânăstirilor, s'a înfiorat la focul de taină al legendelor voevodale și a fost de multe ori la masa țăranului, gustându-i snoavele și aflându-i nevoile.

Astfel, M. S. Regele Mihai I a putut cunoaște toate dorurile și setea de dreptate a Neamului, a putut pătrunde până în adâncul sufletului românesc, legându-și pentru totdeauna Augusta Sa persoană de soarta Neamului acesta.

Dumnezeu I-a ajutat să vadă la capătul primului an de domnie desrobirea provinciilor de sub ghiara bolșevicilor, iar armata română încununată de glorie.

Astăzi, iubitul nostru Suveran intră în al treilea an de domnie, fiind înconjurat de devotamentul tuturor Românilor și de iubirea caldă a inimii de mamă, a M. S. Regina Mamă Elena, deasemeni venerată de întreg poporul.

Neamul întreg își pune toată nădejdea în misiunea Suveranului nostru și îi urează domnie lungă și fericită, pe întreg pământul strămoșesc și în mijlocul Românilor de pretutindeni.

I. VALERIAN

Cavaleria germană pe frontul Donului

Proclamația Mareșalului - Conducător către Țară

(Urmare din pag. 3)

moralizatoare a trecutului și a vinovaților lui.

Prin măsuri financiare chibzuite am purtat cel mai cumplit și greu războiu, fără impozite grele, fără apăsări neobișnuite. De aceea cer tuturora să înțeleagă, și mai ales acelora care își păstrează nestingherite averile, că de războiul acesta ei sunt cei dintâi care folosesc.

Pentru a putea purta mai departe, fără jertfe grele, răspunderea războiului și a viitorului nostru, cer tuturora să-și unească sforțările pentru ca, prin cumpătare, prin disciplină, prin zdrobirea tuturor speculanților și nevrednicilor profitori ai ceasurilor grele, să putem păstra echilibrul economic și să putem asigura circulația bunurilor și a aprovizionărilor, cu tot anul greu.

Pentrucă războaiele nu se câștigă numai pe câmpul de bătaie, ci și prin unitatea morală și disciplina economică a poporului întreg.

Dacă privim încercările altor popoare, zdruncinul și suferințele acestora, trebue să găsim în încercările noastre puteri noui, de vieață și de încredere.

Guvernul va continua să-și facă datoria, ajutând pe funcționari, înlesnind aprovizionările și continuând politica de credite care să sprijine economia națională, așa cum a făcut-o și până azi.

Lucrările publice, drumurile și căi noui de transport vor putea înlesni și în viitor activitatea economică și da brațelor de muncă românești posibilități noui.

Drumurile, căile ferate, podurile și îmbunătățirile mijloacelor de transport făcute în acești doi ani, cu toate greutățile războiului, stau dovadă de cât s'a lucrat în această direcțiune.

Vom continua să sprijinim și magistratura, pentrucă Corpul judecătoresc trebue să sprijine azi Statul și să-și înțeleagă răspunderea prin aplicarea spiritului de dreptate și nu numai a literei legii, de multe ori învechită.

Reforma administrației Statului va fi în curând înfăptuită.

Legi de organizare a puterii centrale și a administrației locale vor pune Statul nostru și administrația lui pe baze noui și sănătoase, distrugând centralismul și biurocrația.

ROMÂNI,

Desigur, ceea ce s'a înfăptuit nu împlinește toate râvnele, nu poate satisface pe toți.

Dar eu am luat răspunderea acestui Neam în ceasuri când ruinele greșelilor trecutului s'au prăvălit pe noi.

Și numai prin sbucium fără seamăn, prin greutăți neînchipuite, mi-a fost dat să guvernez, pe când alții au avut ceasuri de liniște, de pace și de belșug pe care nu le-au știut folosi.

Vă cer tuturor să înțelegeți acest lucru și să nu așteptați dela mine și dela Guvern ceea ce în împrejurări grele de războiu nu se poate înfăptui.

Să avem toți gândul țintă la viitorul Neamului nostru.

Să avem toți conștiința luptei sfinte și necrutătoare în care suntem angajați.

Să fim trezi și plini de încredere.

Și să fim gata de a da exemplu cu propria noastră faptă de împlinirea acestei răspunderi, așa cum pe câmpurile de bătaie, cu vieața și sângele lor, știu să răspundă soldații noștri.

Un Neam care își trăește puterea prin conștiința și sângele fiecăruia dintre luptătorii lui, nu poate să piară.

ROMÂNI,

Doi ani de muncă pentru țară s'au încheiat pentru mine.

Un an nou de poveri grele și de răspunderi cumplite îmi apasă sufletul.

Pentru mândria noastră de români;

Pentru apărarea pământului nostru;

Pentru zidirea drepturilor noastre;

Pentru a merita jertfa eroilor noștri;

Pentru a răscumpăra sângele martirilor noștri,

Să fim toți o singură conștiință, un singur crez, o singură faptă.

Să pășim plini de încredere pragul acestui nou an al revoluției românești și al luptei noastre desrobitoare.

Cu credință în victoria noastră;
Cu Dumnezeu înainte;
Trăiască Regele!
Trăiască România!

ANTONESCU

Mareșal al României
și
Conducător al Statului

Răvaș către Slovacia

I-atâta pace între munți, aici,
De parc'aud norodu'ntreg cum plânge,
Că prea hotarul îngustat îl strânge
Și prea au rupt din trupu-i, venetici.

Stau brazii, ca ostașii'n așteptare
Și stau așa, de mii și mii de ani,
Dar parcă astăzi vreau, în spre dușmani,
Grămadă să pornească și s'omoare...

Pe Tatra sus, în rânduri de zăpadă,
E scris parc'un îndemn, parc'o dorință:
Un alt hotar s'aduc'o biruință
Și neamul închegat, ca'ntr'o livadă.

Și cum de peste codri se ridică
In văluri ceața, sus și se urzește,
Eu parcă văd, încet, cum se clădește,
O țară mare dintra'ceasta mică...

Cpt. rez. D. IOV

11 Iulie 1942.

Tunari, la posturi!...

Bateria 1-a, dintr'un regiment de artilerie „moto" din Craiova, ocupa poziție la Orelka, localitate situată pe valea râului Orel. In fața bateriei, un regiment de Dorobanți ocupa cota 177,6 ce domina întreaga regiune și constituia ținta unor disperate atacuri bolșevice.

Toată dimineața, bolșevicii ținuseră sub foc de artilerie și brandturi pozițiile Dorobanților. Pe la orele 3 după amiază tragerile crescură în intensitate, lăsând să se întrezărească un nou atac bolșevic.

Intr'adevăr, puțin înainte de ora 4, rușii porniră în valuri la atac, însoțiți de escadrile de avioane de asalt. Artileria noastră de sprijin direct este nevoită să înceteze focul sub năvala avioanelor bolșevice ce-i mitraliau și bombardau necontenit pozițiile.

Lupta pentru cotă dură mai mult de o oră. De două ori bolșevicii ajunseră pe creastă-i. De două ori baionetele viteijilor dorobanți făcură pârtie largă prin rândurile lor...

In cele din urmă cota trebue să fie părăsită. Asalturile bolșevice, date cu mase de oameni din ce în ce mai mari,— o expuneau la o încercuire.

In acest moment, bateria-moto primi ordinul să intervină direct în sprijinul infanteriei, executând trageri de oprire asupra cotei 177,6.

Cele 4 tunuri ale bateriei trosniră aproape în aceiași clipă. Valurile de bolșevici ce urcau în fugă trebuiră să se oprească, urmă o nouă salvă, apoi alta, și alta... Tunurile se încărcau și se descărcau aproape în aceiași clipă, ostașii ne mai așteptând ordine pentru fiecare lovitură.

Cu fiecare obuz svârlit, avântul rușilor se topea... și grindina de obuze nu mai contenea!...o salvă, încă una, și încă; mult mai repede de cum venise, trebui să dea îndărăt.

Cota era liberă! Dar și bateria era reperată. Dinspre satul Artelnvie, rușii porniră a trage. Sublocotenentul Hagiescu Virgil, comandantul bateriei, ordonă secției sublt. Ionescu St. să continue cu secția sa tragerile de oprire, în timp ce sublt. Demetrescu M., cu altă secție, executa trageri de contra baterie. Sub focul artileriei bolșevice, în timp ce avioanele îi mitraliau neîncetat pozițiile, bateria trăgea salvă după salvă. Comenzile scurte se succedau cu o regularitate de ceasornic:

— „Tunari, la posturi!... Incărcătura... Foc!...

Ostașii prinseră parcă altă viață; ritmul tragerii deveni infernal. Părea că o mitralieră uriașă a început să-și depene banda.

Un ceas întreg dură lupta... Tragerile bolșevicilor se făcură din ce în ce mai slabe; avioanele plecau unul câte unul pentru a nu se mai întoarce. Tunurile românești dominau complet situația. Către seară, cota 177,6 fu reocupată fără nicio greutate.

DORF-KOMUNIST

Peste o săptămână, aceeași baterie este amplasată în fața satului „Dorf Komunist". Puternicile rezistențe bolșevice din sector dădeau mult de lucru infanteriștilor noștri. Luptele durau de trei zile.

Către ora prânzului, bateria primi ordinul de deplasare către sat. Ajunși la o depărtare de un kilometru de sat, tunarii se opriră. Cazematele bolșevicilor se vedeau distinct pe câmpia întinsă ca o palmă. Dinspre satul Feodorovka, artileria bolșevică începu să tragă în coloana artileriștilor.

Timp pentru făcut amplasamente nu mai era — Comandantul bateriei dădu ordin ca tunurile să fie puse în bătaie; și lupta începu. Și bolșevicii și Românii trăgeau cu tunurile lovituri directe, distanța dintre artilerii nefiind mai mare de 2 kilometri.

Prima salvă bolșevică căzu pe centrala telefonică a bateriei, distrugând-o. Răspunsul nu se lăsă așteptat decât o clipă. Și tragerile se succedară cu o regularitate matematică. O salvă românească, una bolșevică. In grupul tunarilor noștri, glasul comandantului tuna, stăpânind lupta:

— Incărcați... Foc!... Culcați!... Incărcați!... Foc!... Culcați... Alte baterii sovietice deschiseră însă focul asupra bateriei noastre. Invăluiți în flăcări și fum, tunarii erau neclintiți la posturile lor.

Muniția era pe terminate. Câte trei ostași dela fiecare tun fură trimiși să aducă proiectile dela mașinile trimise în urmă. Sub focul de baraj deslănțuit de bolșevici, tunarii alergau cu lădițele în brațe, către tunuri. Printre explozii se vedeau câte trei, câte trei, alergând pe câmp, culcându-se la șuerul câte unui obuz, cu lada alături, apoi ridicându-se și pornind din nou către tunurile lor.

Exact 32 de lovituri primiră tunarii în plină baterie și 36 traseră; 2 baterii bolșevice încetaseră tragerea, iar Dorobanții din Teleorman înaintau vijelios către sat.

Dela postul de comandă generalul român și cel german urmăriseră lupta eroică a tunarilor; li se dete ordinul de încetarea focului... Și atunci tunarii se numărară. Cu toate loviturile vrăjmașe, un singur ostaș era rănit ușor. Pe brancardă, cu iconița de pe tun alături, fu dus de camarazi la postul de prim ajutor. Purtarea tunarilor din bateria 1/105 fu dată ca exemplu pe corpul de armată.

S.

Dorul măicuții

Pe-un picior de plai,
Plin cu flori de Mai,
Viața ți-am fost prins
Dintr'un dor aprins,
Dintr'un gând curat
Fără de păcat,
Supus lui Dumnezeu
Peste somnul greu,
Bade, Bădișor,
Dragul maichii dor!...

Pe-un picior de plai,
Iți plăcea să stai,
Peste d'alb suman,
Fiu de moldovan,
Ochi de licurici,
Suflet, sfârc de bici,
Brațe tari, de fier,
Inimă de Cer,
Bade, Bădișor,
Dorul maichii, dor!...

Pe-un picior de plai,
Nuntă-ți pregăteai,
Printre ghiocei,
Plânși de ochii mei,
Când ți-ai fost ales,
Mândră de'nțeles,
Celor mărturii
Să prinzi cununii,
Bade, Bădișor,
Dragul maichii, dor!...

Pe-un picior de plai,
Sus spre-al bolții rai,
Viața când s'a stins,
Sufletul ți-ai prins
In vârtej păgân,
Lângă-al morții sân,
Dus de-al ei talaz,
Intr'un val viteaz,
Bade, Bădișor,
Dorul maichii, dor!...

Bade Bădișor...
Roua'n ochi mi-a plâns,
Trupu'n cerc s'a strâns
Pe cântări de vis,
Inima s'a'nchis.
Și de chin cumplit,
Sufletu-i topit.
Peste flori de Mai,
Pe-un picior de plai...
Dorul maichii, dor,
Bade Bădișor...

LEONTE DUMITRESCU

Plutonierul erou Carola și oamenii săi

In urma atacurilor puternice pe care unitățile noastre le dăduseră asupra liniilor inamice, acestea se hotărîseră, până a nu fi prea târziu, să se retragă. Câteva detunături puternice dădură semnalul.

— Ce a fost asta? — întrebă, lângă mine, un camarad, privind spre liniile rusești. — Incepe artileria! — conchise tot el.

— Nu pare să fie artilerie — răspunse, nesigur, elevul plotonier Valica Ion, comandantul plotonului nostru. — Sunt informații că rușii se retrag și, probabil, vor distruge ceea ce nu pot lua cu ei. Priviți — adăugă el, înviorat, arătând cu degetul colina din sectorul inamic, — se văd nori de fum... Sunt mine... Rușii și-au aruncat artileria în aer... Câțiva prizonieri confirmară, puțin mai târziu, presupunerile: rușii se retrăgeau.

Pentru a culege ultimele informațiuni despre mișcările inamicului fu trimisă o grupă sub comanda unui sergent. Nu putu, însă, înainta mai mult de 500 m. Puternice rafale de mitralieră încercau să-i bareze retragerea. Sergentul comunică în urmă, prin focuri de rachete, situația. Răspunde inamicului cu arma sa automată, se descă.ușează și reușește să se retragă.

In d'm'neața următoare veni la mine un caporal, înso̧țit de fruntașul său trăgător și doi prizonieri:

— Vii cu noi? — îmi zise caporalul din fugă.

— Dar unde vă duceți? — întrebai nedumerit.

— L-am găsit pe sublocotenentul Andreescu Ion — răpunse el cu ochii luminați de bucurie. — Prizonierii ăștia știu unde se găsește îngropat.

Pe sublocotenentul Andreescu Ion, fostul nostru comandant de ploton, il pierdusem într'una din luptele ce se desfășurase *chiar* pe locul *în* care ne găseam. *Căzut* aproape de *linie* inamică, în plină noapte, intr'un groaznic iureș de cartușe și proectile, a fost zadarnică orice încercare de a-l regăsi. Acum se părea. că se aflase drumul.

— Merg și eu, răspunsei.

Până să ieșim din sectorul nostru se mai alăturară încă patru soldați. Eram, acum, șapte, cu cei doi ruși, nouă. Acești prizonieri susțineanu că știu unde se află îngropat un ofițer român de cavalerie și trei soldați. Ceea ce căutam și noi.

Terenul ce aveam înainte era complet presărat cu mine. Linia ferată ne oferea mai multe garanții, însă cedarăm insistențelor unui prizonier și o luarăm spre dreapta, pe o cărare șerpuitoare și nu totdeauna vizibilă, pe care, — ne spusese el. — o cunoaște bine.

Le atrăsesem atenția, înainte de a porni la drum, că dacă povestea cu ofițerul de cavalerie e o capcană pentru a ne duce, plocon, în labele bolșevicilor, primul foc de armă il vom slobozi în creerii lor. Primirăm toate asigurările că așa ceva nu va fi.

Rânduiți în coloană câte unul, cu cei doi ruși în cap, ne strecuram printre mine. Cărarea noastră se pierdu, la un moment dat, în liniile rusești părăsite. Tranșee amenajate defensiv cu saci de nisip și crenele bine camuflate, apărate, în față, prin două rânduri puternice de obstacole anti-car, lăsau să se vadă nădejdile nutrite de inamicii care luptaseră în aceste linii, nădejdi călcate în picioare cu eroism de roșiorii români. Prin împrejurări greu de lămurit, nenumărate vite zăceau cu burțile sparte și creerii împroșcați printre drugii obstacolului anticar. Zdrențe din uniformele rusești și resturi de mâncare ne împiedecau mersul la fiecare pas. La marginea liniei ferate, culcat pe o traversă, cu fața în jos, într'un cerc de apă, zăcea, năclăit în sânge, un soldat rus cu picioarele zburate de o mină.

Pășeam atenți, cercetând cu privirea pământul la fiecare pas. Trecurăm și prin următoarele două linii până la a patra și ultima linie de rezistență. Aceasta era prevăzută, de asemeni, cu rețele de sârmă și obstacole anticar.

Colina, care se ridica în dosul rețelelor, adăpostea, pe creastă, resturile artileriei grele ruești fixată în beton, cu țevile plesnite. Săpături adânci, cu spații mari și comunicații complet camuflate, găzduiau și acum fugari din armata rusă. Zeci de bolșevici ieșeau din șanțuri și cu ștergare albe prinse în vergeaua armei ni se predau la fiecare douăzeci, treizeci de metri. Cu fiecare grup, unul din noi era nevoit să se reîntoarcă spre a-i conduce, în urmă, la postul de comandă. Rămaserăm astfel din șapte, numai patru.

Incepuse să plouă și să se înopteze. Ne continuam totuș drumul. Lăsasem în stânga două sate. Surpriza unei întâlniri cu ariergarda inamică nu era exclusă. Inaintasem circa 15 km. într'un teren complet necercetat. Trebuia să ne strecurăm cât mai neobservați. In fața noastră la 3 km se profila al treilea sat. Acolo se găseau îngropați ofițerul și cei trei soldați, — ne spuse unul dintre prizonieri. Camarazii mei începură să se îndoească.

— Ce vom face — zise unul — căci se lasă întunerecul, drumul e lung, ploaia a acoperit minele...

— Eu cred nimerit — am propus — să rămânem noaptea asta într'una din amplasamentele de aici, iar mâine de dimineață continuăm drumul.

Nu-mi răspunse nimeni. Propunerea părea periculoasă. Plecarăm înainte.

Ne-am apropiat mult de sat. Pocnituri răzlețe de armă se auzeau din dreapta. Totuș, continuarăm drumul. Focurile, întețite, se apropiau. Ne oprim. Nu era nimic de făcut. Era noapte ploua și nu se vedea nimic... Ne-am retras pe drumul pe care venisem, fără niciun accident.

Se făcuse miezul nopții când înotând greu prin noroaie și bălți, ajunserăm în liniile noastre.

In dimineața următoare pornim din nou în misiune. De rândul acesta, însă, ni se dau întăriri, o echipă de brancardieri, iar un ploton de pionieri începu curățirea terenului de mine. Cu ajutorul celor doi prizonieri și al unui bătrân din sat, identificăm, nu fără multă trudă, locul în care fusese îngropat ofițerul și cei trei soldați români. Se găseau pe malul mării, la un metru de apă, într'un fost amplasament rusesc. Erau acoperiți cu nisip, totul bine nivelat, fără niciun semn.

Odată desgropați și scoși afară, mă încercă o îndoială: este, într'adevăr, sublocotenentul Andreescu și cei trei camarazi?

Cele patru cadrave se găseau numai în cămăși și ismene. Trei erau complet tunși în cap, iar celalt avea părul lung, negru, dat pe ceafă. Scutur molozul de pe figura ultimului degropat și-l recunosc: era plotonierul Carola.

Acest plotonier îndeplinise, înainte de război, o funcțiune administrativă într'unul din birourile regimentului. In primele luni de război el insistă pe lângă colonel să fie dat la front. I s'a făcut voia.

Revenit în mijlocul ostașilor săi, cere o grupă pentru a face o incursiune. In timpul luptei ce se angajase între el și inamic, cade nevătămat în mâinile rușilor, împreună cu trei soldați.

Din informațiile luate în urmă dela prizonieri s'a constatat că atât plotonierul Carola cât și soldații săi, nevoind a da nicio informație ce ar fi satisfăcut interesul inamicului, au fost uciși.

I-am cercetat îndeaproape rănile. Nu purtau nicio urmă de cartuș. In cap avea, însă, o despicătură lată și adâncă ce pornea din frunte până la ceafă. Era urma unei lame de baionetă sau sabie.

Turbând de furie, lașă, în fața mutismului eroic al subofițerului român, bandele comuniste i-au spintecat țeasta.

I-am îngropat la loc de cinste pe cei patru eroi, dându-le, pe acele îndepărtate ținuturi ale Mării de Azov, ultimul nostru salut camaradesc și asigurându-i că pilda lor nu va fi uitată, iar stindardul, românesc va fi dus înainte cu orice sacrificii.

TEODOR NEDICI

Pe drumurile Caucazului apa se aduce cu sacalele

Trap prin Cuban

Un escadron român de roșiori se află în odihnă intr'o scurtă pauză în regiunea Caucazului. Comandantul, care poartă pe piept ordinul „Mihaiu Viteazul", înjură de îngheață apele:

— „Dă-o dracului de treabă, parcă suntem la plimbare! Nici picior de inamic".

Este înfrigurat de nerăbdarea de a încrucișa iarăși spada cu inamicul fugarnic. Poruncește:

— „Incălecați".

Și roșiorii au plecat din nou, călărind prin stepa nesfârșită dintre Marea de Azov și Marea Caspică, înfășurați în marș de nouri uriași de praf. Soarele aruncă razele înflăcărate pe cască încingându-o ca pe un cuptor. Cal lângă cal, escadron lângă escadron, regiment lângă regiment, de șase zile, cavaleriștii români înaintează fără răgaz, urmărind inamicul pas cu pas.

Caii încep să moară ca muștele. La intervale regulate de 300—400 metri se găsește câte un hoit de cal în șanțul drumului. Circa 20% din cai pier pe drum.

Inainte! Mereu înainte! O sută de kilometri pe zi și chiar mai mult, fără a ține socoteală de oboseala cailor și a ostașilor. Dacă nu mai merge calul, i se ia șeaua și este părăsit, ori cât de rău i-ar părea călărețului pentru tovarășul părăsit în drum.

Se întâmplă câte odată ca dintr'un colhos sau dintr'un ogor cu floarea soarelui să se tragă mișelește focuri de pușcă. Cavaleriștii descalecă repede și caută pe inamic. Sunt partizani și sunt prinși la iuțeală.

Inaintarea se continuă prin arșița soarelui și printr'o furtună de praf, care se așează pe fețele ostașilor gros cât degetul. Sudoarea pictează râulețe pe figuri. Tuturor le este sete. Ah, dacă s'ar găsi apă! Inainte!

Nu este timp de căutat apă. Inamicul n'a fost încă ajuns.

Seara au avut loc primele întâlniri. Se zărește un sat, un râu și un pod de lemn incendiat. De partea cealaltă a malului se aud rafale de mitralieră și de pușcă. Bieții cai se ridicau înspăimântați pe picioarele dinapoi. Incep proectilele luminoase.

Aici, pe acest afluent al Kubanului, se află inamicul în retragere. Deocamdată este apărat de întuneric. Mâine, va fi alungat de pe poziții

ANTON STEININGER

Testament

De-o fi să plec cu visul sângerând,
Copila mea, îți cer cu glas de moarte
Să nu lași să mă ducă'n altă parte
Decât pe malul Bistriții, — în rând
Cu arborii, cu tainele, cu umbrele,
Sub cerurile Transilvane, sumbrele...

Tu, Ioana, știi cât am iubit Oltenia,
Pe unde, tânăr, mi-au zâmbit copilele,
Pe unde-am strâns dulceața și dârzenia
Pentru viața cea de toate zilele.
Și când mă voiu usca, în toamna mea,
Eu aș fi vrut să mă întorc la ea,
Să-i dau'napoi avutul ce mi-a dat,
Să mă desfac sub ierburi, împăcat,
Așa precum din veac toți morții mei,
Că sunt țărână din țărâna ei.

Dar de-o fi scris, fetița mea, să mor
Imbătrânit de-alean, umbrit de dor,
Cu'ngenunchiată inima mea ruptă
Și-a neamului învins fără de luptă,
Atunci nu vreau nici dincolo 'mpăcare,
Nu vreau hodină, dincolo, nici verde,
Vreau și acolo jalea noastră mare,
Cu visul care'n moarte nu se pierde.

Fetița tatii, de-o fi scris așa,
Când ceasu'n poarta noastră va bătea,
Să mă așezi în car și să mă duci,
Plătind la vameșii haini toți banii,
Spre zările de sânge și de tuci
Ale'ntristatei noastre Transilvanii.
Și-acolo să mă lași, așa mi-e vrerea:
Vreau să'nchid ochii singur cu durerea.
Da, singur.

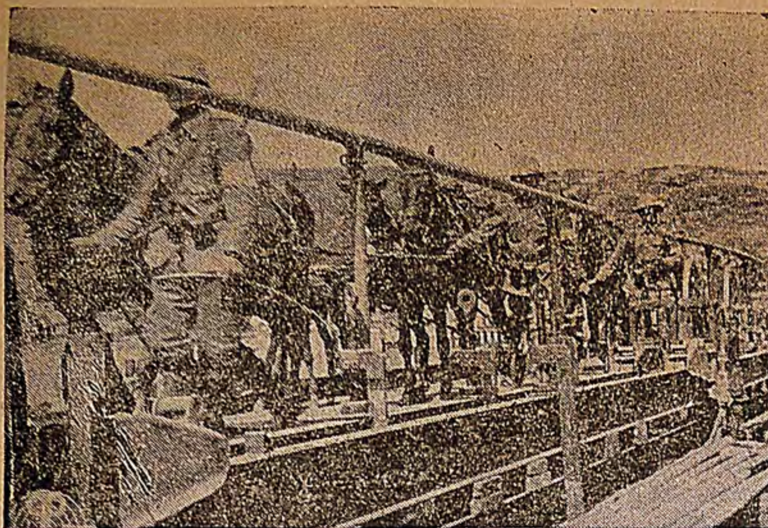
Lângă apele-aurii
Cu capul pe pământ voiu adormi,
Și-apoi, ca'n basmul cu mioarele,
Un giulgi de raze îmi va țese soarele
Și lacrimile lunii au să mă spele
Și stelele vor fi lumânărele
Și frunzele își vor uni foșnirea
Cu-a valului, să-mi zică prohodirea.
Așa va fi, să știi, ca'n basmul scris
Pentru păstori de turme sau de vis.

Străin acolo voiu dormi mereu,
Tovarăș doar cu chinul nostru greu.

Ci lângă Bistrița n'oi fi pustiu.
In nopți cu lună valul va fi viu
Și va suna în mal, ca să recheme
Din țara morții ritmul de poeme
Și-un viers se va înfiripà încet,
(Căci versul vine pururi la poet),
Și tainic îmi va spune la ureche
O nouă doină și cea jale veche...
Și doina va străbate mai departe,
Că vântul printre frunze o s'o poarte
Și frunzele la păsări o vor vinde
Și dela păsări fetele-o vor prinde,
Până 'ntr'o zi tot omul va 'nvăța
O doină nouă de pe Bistrița.
Ea va cânta la toți și'n fiecare
Plinirea iar a visului cel mare
Pe care, Ioana, tu îl vei vedea

Sau, dacă soarta se va 'ntărâta,
Pe care tu-l vei duce mai departe
Și-l vei lăsa copiilor la moarte!

N. I. HERESCU

Coloanele române trec necontenit peste Don

Caporalul Miu Ruse „Politruc“

Prin multe au trecut călăreții căpitanului Niculescu în cele cinci zile de goană, de nesomn și neodihnă în urmărirea bolșevicilor, dar întâmplarea dela satul Kabanic le va rămâne pentru totdeauna în amintire.

In amurgul zilei de 11 Iulie, grupul poposise pentru câteva clipe la marginea unui colhoz. Bolșevicii erau undeva, în fața lor, dar lucrul acesta nu producea nicio îngrijorare călăreților.

Pe la orele 7 un călăreț veni în galop, aducea ordinul de plecare. Plotonul sublocotenent Bărbătescu primi misiunea de a încerca rezistențele inamice ce se presupuneau în direcția Est, spre satul Kabanik, așezat pe râul Sarebeț.

Impărțiți în trei grupe, călăreții porniră la trap ușor pe direcția ordonată. Kilometru după kilometru este parcurs, dar de bolșevici nici urmă. Pe șoselele pustii se vedeau din loc în loc numai resturi de materiale rămase în părăsire. Călăreții străbătură două sate, le cercetară și aflară că ultimele coloane de ruși trecuse cu o oră mai înainte.

Un agent este trimis să vestească grosul forțelor, ceilalți porniră mai departe în galop.

Insera. La o răscruce de drumuri, o perdea de salcâmi închidea vederea spre satul Kabanic.

Ajunși cam la 200 metri în fața lizierei de salcâmi, călăreții încetară goana. Se răspândiră, și înaintară la pas, cercetând terenul. Deodată, o răpăială scurtă... Câteva gloanțe șuerară ascuțit pe deasupra capetelor lor, câțiva pași, și o altă răpăială mai lungă îi făcu să se oprească.

Descălecară.

Câte un ostaș din fiecare grupă a fost trimis cu caii în urmă. In lanț de trăgători, călăreții își continuă înaintarea.

Sublocotenentul Bărbătescu strigă de câteva ori bolșevicilor să se predea. Dar ei răspunseră cu focuri de armă.

Se întunecase deabinelea. Bolșevicii svârleau din când în când rachete; la lumina lor deschideau un violent foc de arme automate.

In pauzele dintre rachete, călăreții înaintau cu salturi scurte, mai rămaseră vreo 80 metri până la lizieră. Focul bolșevicilor, devenea din ce în ce mai violent, iar înaintarea călăreților mai anevoioasă.

Sublocotenentul ordonă grupei comandate de cap. Miu Ruse să încerce a se strecura la stânga lizierei, iar celelalte grupe să facă acelaș lucru din dreapta, el rămânând cu cea de a treia grupă să țină de front pe bolșevici.

Grupele porniră, orientarea fiind ușoară, cu tot întunericul ce plutea, flăcările scurte ale armelor se dinstingeau perfect. După un ocol de circa 500 de metri, cele două grupe căzură pe flancurile lizierei. Bolșevicii nu observară nimic.

Ceasul arăta ora 2... La orizont, o geană roșiatică prindea a se mări din ce în ce.

Sublocotenentul trase o rachetă. Era semnalul. Cele două grupe din flancuri deschiseseră focul, apoi și grupa din față. Lupta dură câteva minute, apoi bolșevicii din aripa de unde se găsea grupa lui Miu Ruse o luară la fugă către centrul lizierii.

Mișcările bolșevicilor se vedeau din ce în ce mai lămurit. Erau cam două plotoane, armate cu mitraliere, brandturi și pistoale automate, iar întreaga lizieră era amenajată cu adăposturi și șanțuri de comunicație.

In timp ce celelalte două grupe țineau sub foc necontenit liziera, Miu Ruse își întinse grupa până în spatele bolșevicilor deschizând brusc focul. Surprinși de gloanțele primite din spate, câțiva bolșevici ridicară mâinile în sus. Sublocotenentul profitând de zăpăceala lor, făcu un salt svârlind o grenadă. Din toate părțile călăreții strigau rușilor să se predea. Se văzu atunci care este motivul rezistenții lor. Un „politruc“ armat cu un pistol mitralieră alerga din groapă în groapă dela om la om, silindu-i să continue lupta. Miu Ruse fu însă mai repede decât el — smulse pușca mitralieră dela camaradul său și trase. Politrucul împreună cu alți doi se prăvăliră loviți de moarte. Rămași, fără comandant, câțiva dintre bolșevici o luară la fugă către sat, urmăriți de gloanțele călăreților. Alții, 40 la număr, svârliră armele și se predară.

Caporalul Miu Ruse dintr'un salt, fu în groapa de unde văzuse politrucul prăvălindu-se. Un telefon de campanie sbârnia prelung. Ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi duse degetul la gură cerând liniște camarazilor. De partea cealaltă a firului un căpitan bolșevic cerea noutăți: Miu Ruse învățase, de când tot umbla prin „pustietățile astea“, cum le zicea el, rusește. Se înfiripă următorul dialog:

— Tovarășe Nechita, tu ești?

— Eu...

— Cum e situația?

— Foarte rea. Românii ne-au atacat cu forțe mari. Am pierderi mari, au mai rămas numai câțiva. Ce facem?

— De partea cealaltă a firului se aude cum bolșevicii se sfătuiau...

Apoi acelaș glas răpunse din nou:

— Mai rezistați un sfert de ceas până vine a mașină să vă ia? Apoi veniți!!...

— Vă așteptăm!...

In tot acest timp caporalul Miu Ruse traducea sublocotenetului Bărbătescu ceea ce spuneau bolșevicii. Călăreții se avântară pe vale către sat. Mașina ce venea pentru a lua pe „Nichita“ și ceilalți bolșevici se opri. Un rus scoase o clipă capul afară, se uită, apoi întoarse și porni într'o goană nebună îndărăt. Călăreții n'au mai putut-o ajunge. Păcat.

Sublocotenentul Bărbătescu dădu ordin de repaus. In glumă un ostaș îl făcu pe Miu Ruse „politruc“ și „politruc“ îi rămase numele!

De altfel Miu Ruse nu e de fel supărat de porecla ce și-a căpătat-o. Ne replică râzând:

— „N'am fost eu un sfert de ceas „tovarășul Nichita“? Păi atunci!?

Cap. T. R. RADIAN EUGENIU

Lt. Costandiș Gheorghe

Peste întinsurile însorite ale Crimeei s'a așternut liniștea... Vânătorii de Munte își petrec clipele de răgaz pe malul Mării sau prin desișurile pădurilor ce brăzdează văile.

E atâta svon de eroism românesc pe aici, mai ales în preajma Sevastopolului, încât, ca fost martor ocular al acestui eroism, iești cuprins de un veșnic neastâmpăr; nu poți sta locului de a colinda de zeci și sute de ori chiar aceste pământuri.

La gândul că acum două luni de zile în urmă vitejii noștri ostași se încleștau pe aci într'o încordare supremă, că mergeau cu pieptul deschis la victorie sau moarte, ai vrea parcă să smulgi aceste pământuri cu totul și să le duci, acolo departe, peste Prut, mărturie a ceea ce înseamnă vitejie românească.

Colind, colind mereu aceste locuri, și nu mă mai satur, căci în fiecare zi găsesc ceva nou, o zală pe care să o prind la lanțul istoriei ce se va scrie mâine.

Merg încet și cu mare grije ca nu cumva să-mi scape ceva, deși aceste locuri bătătorite de bocanci românești, ce n'au știut să meargă decât înainte, îmi sunt toate cunoscute.

Soarele dogoritor de August mă silește la un repaus cât de scurt, mai ales că apa cristalină a unui izvor ce clipăcește printre pietrele rupte din vârful munților, mă îmbie spre a-mi uda buzele.

In apropierea mea, ca un pachet cu cutii de chibrituri, se așterne, la poalele unui masiv de piatră, satul Saloncoj. Prin aceste locuri își dorm somnul odihnitor neînfricații eroi ai Diviziei, care a înfipt primul steag românesc pe blestematele clădiri ale cetății Sevastopol.

Ajung în cimitirul întocmit cu multă grijă și pietate. Soldații ce au în grijă, se strecoară printre morminte, smulg buruienile, nivelează țărâna, cară de zor apă din pârâu și stropesc florile.

Mă strecor și eu, neobservat, în cimitir și mă aplec la fiecare cruce. Eroi tot unul și unul: lt.-colonel Rusu Ioan, căpitan Stoenescu Al., căpitan Bădoiu Ștefan, locotenent Briceag N., sublocotenent Mărgineanu Moise, Darie Constantin, Puia D., Basarab P., Vida Gh., Ailinei N., Ion Aurel, Andone Ernest, Duca Ion, Popescu Const., Cardaș Gh., Streașină P., Cismelariu P., Lavrinescu A., Cuculaș C., locot. Leahu Gh., Apriliescu H., Petrovici Gh., Trifan V., Costandiș Gh. și încă mulți alții.

Simt lacrimile năvălindu-mi brusc ochii arși de soare, văzând mormântul locot. Costandiș Gheorghe, pe care niciodată nu l'ași fi crezut pe aici. Mi-l imaginam gonind pe undeva pe la Don, sau prin hățișurile Caucazului; nici într'un caz odihnindu-se aici, căci odihna nu era pentru el.

Mi-apare înaintea ochilor chipul bărbătesc al locotenentului Costandiș Gheorghe. Acest fiu de țăran de pe undeva de prin ținuturile Bacăului, cu o figură distinsă, înalt, svelt și frumos, cu o inteligență vie, de o energie fără seamăn, inteligent ca nimeni altul și totuși de o modestie naturală, cum numai filația plugarului din glia strămoșească poate să ți-o imprime, nu se poate să fi murit!...

Locotenentul Costandiș trăiește în icoane ce nu se vor șterge niciodată, în amintirea șefilor săi, în amintirea țăranilor din ținuturile Bacăului, în amintirea noastră, a prietenilor și în amintirea dragilor lui soldați din compania de cercetare, pe care i-a ocrotit mai mult decât părintește, în luptele dela Valea Sucevei, Ciudei, Ropcea, Pătrăuți, Cernăuți, Coslov, Nipru, Malaya, Belojorka, munții Iaila, Feodosia, Kerci, Stancoja și Sevastopol.

Un ostaș, care ajunsese cu plivitul buruienilor până în dreptul mormântului locotenentului Costandiș, văzându-mă pironit locului, mă întreabă dacă l-am cunoscut. Ii răspund că da, și ostașul, tot un tânăr de prin ținuturile Bacăului, care făcuse parte din compania locotenentului Costandiș, îmi povestește cu limpede grai moldovenesc ultimele clipe ale celui ce a fost, pentru ostașii companiei de cercetare, mai mult decât un părinte.

Și începe soldatul:

„Dacă ai fost la bătălia dela Sevastopol, apăi trebue să știi ce atacuri o fost în ziua de 18 Iunie. Ei, noaptea, spre 19 Iunie, bolșevicii au încercat să spargă frontul batalionului nostru. Dar n'o nimerit'o, au dat tocmai peste compania noastră, a d-lui locotenent Costandiș, care de un an de zile n'o dat nicio palmă de pământ înapoi.

Nu știu dece, dar în această noapte, dom'locotenent s'o îmbrăcat cu hainele cele noi pe care le primise de acasă. Și nici casca n'o mai luat-o. Proaspăt bărbierit, în haine noi și cu bască de vânător de munte în cap, era așa de frumos dom'locotenent în noaptea aceea!...

Eu, care eram aproape de dânsul, nu-mi mai luam ochii dela el. In sfârșit, am respins toate atacurile din noapte. Către dimineață am pornit la contraatac. Dom'locotenent, totdeauna în fruntea companiei, părea în dimineața aceea de 19 Iunie mai viteaz ca oricând!...

Atacul mergea strună. Am luat două cazemate și înaintam, zor mare, spre creasta unui munte. Soarele se ridicase cam de două sulițe. Focul dușmanului era însă tare de tot. Pe dom'locotenent nu-l înfricoșa, totuși!... Am atins obiectivul și mergeam mereu, mereu, înainte. Un glonte hain însă îl lovește pe dom'locotenent drept în cap. Și așa, în fruntea companiei, cum se găsea, a mai avut tărie să strige: „Copii, eu mor, răsbunați-mă!“

Până să ajungem noi la el, să-i sărutăm fruntea, dom-locotenent a închis ochii...“.

O tăcere de mormânt s'a așternut între noi doi. Nici ostașul, nici eu, nu am avut tăria să scoatem o vorbă.

Târziu, când seninătatea s'a așternut pe chipurile noastre, ne-am depărtat sfioși unul de altul, de parcă nici nu ne-am cunoscut...

S.

TOAMNA PE FRONT

Vântul toamnei sfâșie mantia
Câmpului sfrijit de rod și griji.
Nu mai cântă 'n zare ciocârlia
Iar văzduhul geme frânt de schiji.

Un cocor stingher, pierdut de ceată
Țipă ca un dor uitat sub bolți
Dintr'un nor de păcură — și arată
Soarele, nervos, imenșii colți.

Regimentul stă în apărare
După zece zile de atac.
Se strecoară tihna în picioare
Și în piepturi fumul de tabac.

Caporalul Vifor, fără vise,
Doarme-acum, strângând în pumn un plic.
Ploapele-i sunt încă 'ntredeschise,
Ca să vadă ce-i la inamic.

S'a cutremurat din nou pământul,
Ori s'a prăvălit un Caraiman?
Nu-i nimic! — îl liniștește vântul —
A venit un „brandt“ dela Ivan....

Sublt. rez. LEONIDA SECREȚEANU

Glume

Văduvă

— Prietenul nostru Victor a avut deunăzi la mare o aventură fermecătoare. A scăpat dela înnec o tânără văduvă...

— Inţeleg... Acum se pune întrebarea: cum îl scăpăm de văduvă?

La Oficiul de stare civilă

— Domnişoară, venii să declar naşterea unui copil.
— Recunoşti copilul?
— Nu!
— Dece?
— Cum să-l recunosc dacă nu l-am mai văzut până acum?!

Clienţi

Vânzătorul: Bine ar fi să am zece clienţi ca dumneata!
Clientul: Cum asta? Eu n'am cumpărat nimic.
Vânzătorul: Tocmai de aceea, vezi că am sute de clienţi ca dumneata!

Morsele

Morsele din Oceanul Ingheţat s'au strâns la sfat ca să avizeze asupra educaţiei ce trebue să dea odraslelor lor.

In cele din urmă au căzut de acord că trebue să înscrie cu precădere în program alfabetul... Morse.

Socoteală

— După ce şi-a terminat socotelile, şi-a plătit creditorii, chiria şi impozitele, i-au mai rămas ceva bani lichizi...
— Şi ce a făcut cu aceşti bani lichizi?
— Ce vrei să facă? I-a băut.

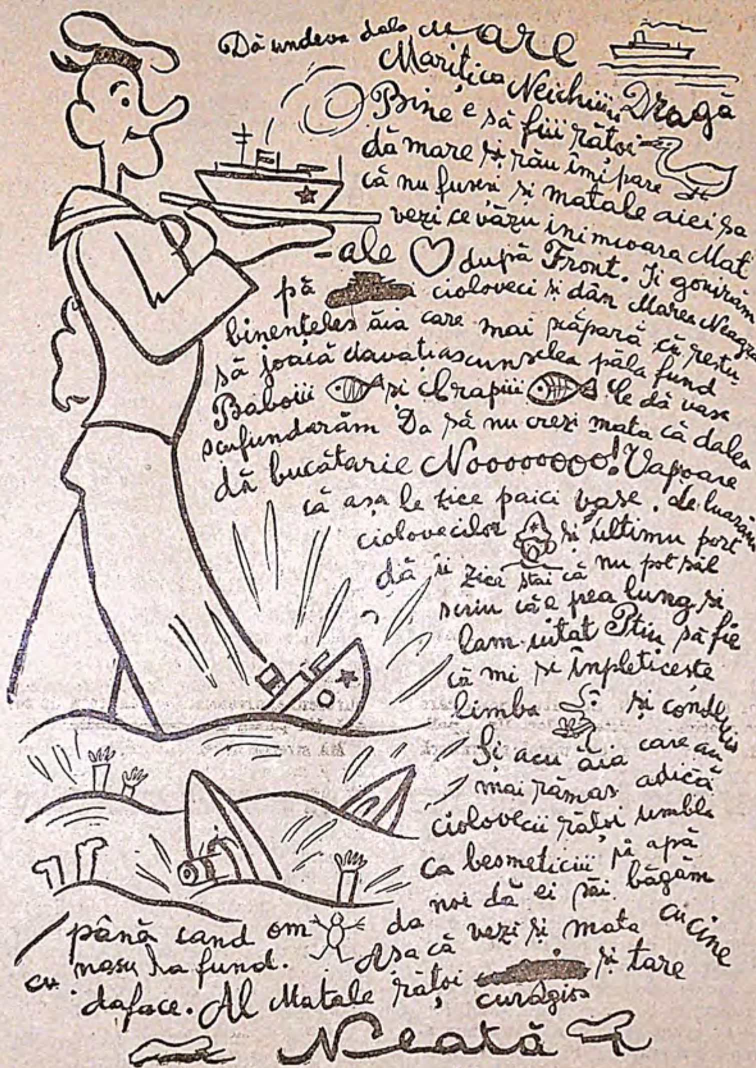
Imprumut

— Ce puşlama! De câte ori mă vede îmi cere bani cu împrumut. Şi nici măcar nu-l cunosc. Cum îl chiamă?
— Nu ştiu. Dar nu m'aş mira — date fiind apucăturile lui — dacă ar trăi sub un nume de împrumut!

Ghinion

— Azi dimineaţă la orele trei, când mă duceam spre casă după cheful nostru, a încercat unul să facă la noi o spargere.
— Şi a reuşit?
— Da, zace la spital. Nevastă-mea a crezut că sunt eu!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Intre femei

— Mimi mi-a spus că i-ai spus secretul pe care ţi l-am încredinţat, spunându-ţi să nu-l spui nimănui.
— E stupidă! Imi făgăduise să nu-ţi spună că i l-am spus!
— In orice caz, i-am spus că nu-ţi voiu spune că mi-a spus ceea ce i-ai spus! Nu-i spune că ţi-am spus!

Pescarul

— Ei bine, dragă, zise soţul, întorcându-se dela pescuit, ce zici de straşnica mea recoltă?
— Mai las'o, dragă... Deabia adineauri te-a văzut Popeasca în hala de peşte.
— Exact, exact... Am prins atâta peşte, că m'am dus să şi vând o parte!

Cafeaua lui Stan

— Aduci tu cafeaua, Stane??
— Uite viu, don Căpitane.
— Vii, dar ţine minte vorba mea şi nu vărsa din cafea.
— Nu mai vărs, zău, să trăiţi!
— Bravo acuma, întâia dată farfuria mi-e curată. Cum făceai tu până acuma căci mai ieri şi chiar aseară îmi vărsai prin farfurie ceaşca şi mi-o aduceai murdară.
— E! Don Căpitane! doar i-am dat eu peste rost, nu mai sunt eu aşa prost!
— Ei!, da ce făcuşi măi Stane?
— Ce să fac don Căpitane! Când porni cu ea să viu, ca să n'am atâta chin, am luat o gură bună şi când am ajuns colea, la scară, am turnat-o'n ceaşcă iară!

Vulpoi bătrân

— Unchiule, mi-am uitat portofelul acasă. Imprumută-mă cu o mie de lei.
— Nu. Iată cinci lei, ia tramvaiul şi du-te de-ţi ia portofelul.

Preţul tăcerii

Unchiul: Totdeauna eşti aşa de tăcut nepoţele?
Nepotul: Nu! Dar mămica mi-a făgăduit cinci lei dacă nu-ţi spun că ai nasul roşu şi capul chel.

Regret

— Imi pare bine că am cunoscut pe soţia dumitale. Pare să aibă foarte multă simpatie pentru mine.
— Păcat! Acum nu se mai poate face nimic. De ce nu ai venit în ajunul căsătoriei?

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă, camarazi.

Păţaniile fruntaşului Neaţă

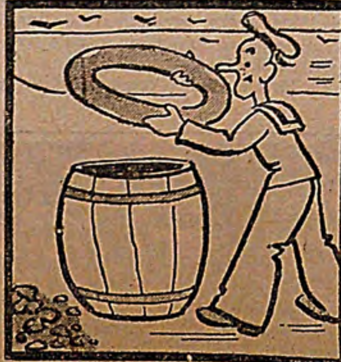
de Neagu Rădulescu

— Un butoi aruncat! Ce-aşi putea să fac cu el!

— Stai că am o anvelopă, s'o umflu bine..

— ...s'o pun împrejurul butoiului...

— Şi acum la observaţie, că's mai grozav decât un submarin.

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

ÎN ZIUA de 6 Septemvrie s'au împlinit doi ani dela suirea pe Tron a Maiestății Sale Regelui Mihai I și doi ani de când D-l Mareșal Ion Antonescu a luat conducerea Statului nostru.

Cu acest prilej d-l prof. M. Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, a ținut o cuvântare la radio, arătând ce s'a lucrat în acești doi ani, cu toate piedicile ce se găseau în fața d-lui Mareșal și cu toată greutatea întâmpinată din pricina războiului.

PRINTR'UN DECRET-LEGE publicat în Monitorul Oficial Nr. 208 din 7 Septemvrie a. c. s'a hotărît împroprietărirea ofițerilor decorați cu Ordinul „Mihai Viteazul", cu câte douăzeci și cinci hectare pământ fără plată, în Basarabia și Bucovina. In cazul când cel decorat a murit, pământul va fi dat familiei (soție, copii). De asemenea se va da gratuitate pe căile ferate române.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE a primit o scrisoare dela veteranul Cernat Nicolae din com. Ardăveni, jud. Bacău, voluntar în actualul războiu, al cărui fiu a fost primul erou căzut cu ocazia trecerii Prutului la 2 Iulie 1941.

Patriotismul acestui veteran merită să fie cunoscut de toți.

De aceea dăm mai jos câteva rânduri din scrisoarea sa:

D-le general, o mare durere mi-a pătruns atunci sufletul când iubitul meu fiu avântându-se eroic contra dușmanului a murit pe brațele mele. L-am îngropat și cu un elan și mai mare am pornit la luptă mai departe, curățind scumpa noastră Basarabie de liftele păgâne.

Sunt mândru că prin gestul meu — fiind singurul voluntar de războiu pe divizie înscris și înrolat în ziua de 22 Iunie 1941, — am încurajat pe foarte mulți ostași.

Voiu lupta de aici înainte cu mai mult curaj, pentru definitiva victorie a cauzei noastre și a aliaților noștri.

Să trăiți d-le general șef, să trăiască armata română dimpreună cu marele ei comandant, d-l Mareșal Antonescu.

Cernat Nicolae.

SPRE A VENI în ajutorul soțiilor ai căror bărbați au murit pe front luptând pentru Patrie, Ministerul Culturii Naționale a hotărît să dea 1.000 (una mie) burse orfanilor de războiu, întreținându-i în școli după cum dorește fiecare. In acest scop, în fiecare regiune școlară va avea loc câte un examen pentru clasa I, în ziua de 15 Septemvrie a. c. Bursa pe care o va primi elevul va fi de treizeci mii lei.

MARELE STAT MAJOR a hotărît să se suspende, cu începere dela 4 Septemvrei 1942 și până la noi ordine, trimiterea de colete pe front, din cauza greutăților de transport.

ASOCIAȚIA ROMANO-GERMANĂ a organizat o expoziție de pictură în Capitală, numită „Războiul în imagini", unde sunt adunate tablouri pictate de români și germani, și care înfățișează diferite scene din războiul de azi.

Printre tablourile din expoziție se găsește și șapte tablouri făcute de Fuehrerul Adolf Hitler în războiul trecut când lupta pe front.

D-L DOCTOR WALTER FUNK, ministrul economiei Reichului, și unul din cei mai însemnați reprezentanți ai guvernului și poporului german, a făcut o vizită în Capitală, fiind primit de membrii guvernului.

După ce a depus o coroană la mormântul Eroului Necunoscut, a făcut o vizită la Ministerul Afacerilor Străine. D-sa a avut discuțiuni cu conducătorii economiei românești, apoi a părăsit definitiv Bucureștiul, mergând la Predeal, unde a făcut o vizită d-lui Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului; de aici înapoindu-se în Germania.

D-L GENERAL GHEORGHE MANOLIU, comandantul unei divizii de munte care luptă pe frontul de răsărit, a fost decorat de Fuehrerul Adolf Hitler cu Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier, pentru merite excepționale.

MARELE STAT MAJOR a hotărît ca încorporarea tinerilor cu termen redus, ce urma să se facă la 1 Octomvrie 1942, să fie amânată la 1 Noemvrie 1942.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI, aduce la cunoștința acelora care mai au hârtii în monetă de cinci sute lei, de culoare albastră, că după data de 15 Septemvrie 1942 nu mai au valoare, iar hârtia monetă de o mie lei, cu chipul fostului Rege Carol, fără a avea pe ea două țărănci, sunt valabile numai până la 1 Octomvrie 1942.

D-L GENERAL PANTAZI, ministrul apărării naționale, a fost la Sinaia, unde a făcut o vizită generalilor germani, ofițerilor italieni și români, invalizi din acest războiu, care au fost invitați să-și petreacă concediul pe Valea Prahovei.

DE PESTE HOTARE

TOATE ZIARELE STRĂINE scriu articole care mai de care mai frumoase despre Majestatea Sa Regele Mihai I și despre d-l Mareșal Ion Antonescu, cu prilejul împlinirii a doi ani de când D-sa a luat în mână conducerea poporului românesc.

Nu numai atât, dar și posturile de radio german, italian și francez au ținut să arate roadele guvernării d-lui Mareșal Antonescu în cei doi ani.

Iată ce scrie printre altele ziarul german „Volchischer Beobachter", sub titlul „Doi ani ai României tinere":

„In cei doi ani dela urcarea pe tron a M. S. Regelui Mihai I și dela preluarea puterii de către Mareșalul Antonescu, s'au pus, prin muncă neîncetată, o piatră după alta la temelia noii Românii. Fiecare român știe precis ce a fost refăcut din ceea ce s'a prăbușit în 1940 și fiecare știe că s'a creat mult din ceea ce trecutele guvernări românești nici nu cutezau măcar să gândească. Dar și observatorii străini obiectivi au suficiente elemente de comparație pentru a-și face o imagine a uriașelor realizări ale României Mareșalului Antonescu.

Revoluția care a trezit poporul român în toamna anului 1940, a asigurat cu atât mai temeinic viitorul Statului Român pentru anii ce vor urma.

FUEHRERUL a donat României „Biserica Ierusalimului" din Berlin, pentru ca românii de acolo să aibă unde se ruga lui Dumnezeu.

ARMATA DE USCAT și aviația germană a distrus 676 tancuri sovietice pe frontul din răsărit dela 2 la 8 Septemvrie 1942.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

PE FRONTUL STALINGRAD atacul german și român progresează. Noui înălțimi au fost cucerite. Porturile și aerodromurile din sectorul Volgei învecinat Stalingradului sunt ținute sub un crâncen bombardament al aviației germane, care paralizează treptat posibilitățile de rezistență ale inamicului.

In zadar încearcă bolșevicii să reziste presiunilor diviziilor germane și române; cercul în jurul orașului se strânge din ce în ce mai mult, mai ales pe malul drept al fluviului Volga, unde trupele bolșevice nu mai au decât un cap de pod. Armatele terestre, împreună cu aviația, colaborează cu succes la distrugerea vapoarelor care trebue să asigure aprovizionarea orașului.

Luptele dela Stalingrad nu sunt grele numai din cauza rezistenței pe care o opun bolșevicii. Trupele germane și române în aceste lupte trebue să îndure și să înlăture toate neajunsurile unei înaintări în stepă; ele trebuesc să îndure căldura tropicală și să sufere din cauza grelei aprovizionări.

Bolșevicii au exploatat fiecare variație de teren în această regiune, pentru a transforma toate împrejurimile Stalingradului într'un câmp de bătaie fortificat. Sistemul de apărare organizat ca o tablă de șah, a opus înaintării trupelor germane și române o rezistență îndârjită. Iată de ce prăbușirea rezistenței inamice nu poate fi urmărită decât pas cu pas. Unitățile atacatoare au forțat iarăși pas cu pas sisteme întregi de apărare ale pozițiilor inamice și au respins cu cele mai mari pierderi contraatacurile bolșevice, până când luptele au ajuns să se dea în imediata apropiere a orașului. Și aici, prin sprijinul său puternic, aviația a deschis trupelor terestre mereu drumul.

„*O înaintare la fel de grea* o constitue înaintarea trupelor germane și române *în Caucaz.* După pătrunderea la Anapa, trupele aliate se află în înaintare victorioasă dincolo de Novorosisk. In același timp peninsula Taman, așezată la Est de trecătoarea Kerci, a fost lichidată.

„In împrejurări grele, trupele germane și române au realizat trecerea peste strâmtoarea Kerci, curățind această peninsulă de restul forțelor dușmane.

Ultimele știri de pe front ne arată că în asaltul asupra șirului de coline la Sud-Est de Novorosisk au fost luați mai mult de o mie de prizonieri. S'au capturat 27 de tunuri și mari cantități de alt material de războiu. In largul coastei Mării Negre, bombardiere de luptă germane au scufundat un vas de transport de 500 tone.

Pe țărmul râului Terek, inamicul a pierdut 18 vehicule de luptă blindate într'un atac care a dat greș.

In regiunea fortificată a Stalingradului, trupe blindate germane au străpuns pozițiile inamice apărate cu îndârjire și în lupte înverșunate au cucerit colinele dominante la Vest de Stalingrad.

In timpul nopților au fost bombardate zona orașului și aerodromurile sovietice dela Est de Volga.

La Sud-Vest de Kaluga au fost respinse atacuri locale ale inamicului.

Numărul de tancuri distrus în această regiune dela 11 August a crescut la mai mult de una mie.

In sectorul Rjev nu au avut loc nici ieri operațiuni mai însemnate. Dela 30 Iulie până la 6 Septemvrie armata și aviația au distrus în acest sector 2.126 vehicule de luptă blindate sovietice.

Pe frontul dela Leningrad, atacuri izolate ale inamicului au fost zădărnicite.

Pe lacul Ladoga, trei canoniere sovietice au fost greu avariate prin lovituri de bombe.

Pe frontul Oceanului înghețat bombardiere de luptă au atacat baza aeriană din golful Kola și regiunea portului Murmansk. Aeroplane de luptă au doborât în acest sector 26 aeroplane inamice.

Aviația sovietică a pierdut ieri în luptele cu avioanele de luptă germane și croate 137 aeroplane.

Pe celelalte fronturi

Avioane britanice de bombardament au aruncat în noaptea de Marți spre Miercuri bombe explosive și incendiare în regiunile din Germania de Vest, provocând pagube materiale în mai multe localități.

Din informațiile de până acum, rezultă că trei avioane inamice, dintre cele care au luat parte la atac, au fost doborâte.

In cursul aceleiași nopți, avioane germane de luptă au bombardat obiective militare importante din centrul și răsăritul Angliei.

Războiul din Pacific

Inaintarea Japonezilor către Port Moresby anunțată de cartierul general al aliaților pentru Pacificul de Sud a produs în America o surprindere tot atât de mare, ca și în Australia. Până acum opinia publică americană era convinsă că puternicile unități ale aviației australiene și americane vor reuși să împiedece trecerea acestor munți de către trupele japoneze. Presa americană subliniază că prin apropierea japonezilor de Port Moresby periclitarea coastei de Nord a Australiei, care la Kap York se află la o depărtare de numai 375 mile de Port Moresby, a devenit din nou actuală.

C. 52.809. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI.